GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

Records de fires, records vitals.

Opinió | 01/05/2007 | 06:21

El pas de la infància a l'adolescència té aquestes coses.

Carles Arbolí/Hora Nova Cada any, quan s'acosten les Fires i Festes de la Santa Creu, m'és inevitable que la memòria faci una mirada retrospectiva al llarg del temps. Segurament, una de les raons que fan especial aquestes festes és que en guardem un record que perdura amb els anys i, qui sap, si es va fent més intens a mida que n'anem afegint.

Imatges, generalment bons records d'infància i joventut, estretament relacionats, primer, amb les atraccions, i després amb les primeres farres nocturnes amb els amics en aquella incipient adolescència en què et creus un home i, en realitat, ets un marrec que encara no ha sortit de l'ou. Recordo, per exemple, aquelles atraccions instal·lades a la plaça del Sol.

Jo, aquí, haig de reconèixer que era un privilegiat, perquè just al davant de la casa dels meus avis paterns, i on el meu pare hi tenia l'oficina, s'hi posava cada any un cavallito que em tenia boig. El portava un firaire que es deia Bienvenido i, durant la setmana de fires, em passava més hores allà que a casa. M'encantava especialment quan estava tancat, amb una lona, i en Bienvenido m'hi deixava entrar i passejar entre aquelles motos i cotxes, que aleshores em semblaven immensos.

Jo allà dins, a la penombra, em sentia encara més privilegiat.
L'altre gran record el tinc de quan les atraccions es van traslladar a l'espai que actualment ocupa la zona esportiva, just darrere l'Hospital. I d'allà em ve al cap el Gusano Loco, una mena de muntanya russa que era una de les sensacions de l'època. M'hi portava el meu pare, a qui jo sempre insistia que pugés amb mi, però em sembla que mai va gosar fer-ho.

I després anàvem a les curses de camells, que era una de les novetats de la temporada, i a disparar quatre trets a les parades de la fira. L'adolescència et porta altra mena de records. Aquells concerts a la plaça de braus -almenys aleshores servia per alguna cosa- o les primeres barraques a la plaça de la Palmera. A mi em venien a espiar els de casa, a veure si feia bondat. Tot sovint apareixia el meu pare a la llunyania i jo, quan el veia, amagava el got de cervesa. Sempre era massa tard i ja m'havia calat.

Sempre era la primera de la nit. El pas de la infància a l'adolescència té aquestes coses. De jugar junts a les curses de camells a evitar-nos. De còmplice a "enemic". Els anys modulen i relativitzen moltes coses, com ha de ser. Suposo que és el paper que ens toca jugar en cada etapa de la vida. I malament si no fos així.
A les portes de les festes del 2007, te n'adones de com han canviat les coses.

Les atraccions han evolucionat, disposen d'un espai molt més ampli al recinte firal i, afortunadament, la programació ha fet un salt qualitatiu molt important, sobretot en aquests darrers deu anys, amb una aposta clara per les activitats culturals i populars. Diria que les fires s'han obert molt més a tots els figuerencs. Només cal recordar que fins a mitjan anys noranta, el pregó es feia dins el saló de sessions de l'Ajuntament, en un acte restringit.

Tampoc cal, però, donar-hi més voltes, perquè això de les programacions va molt a gust de

cadascú. Però el que perdura en el temps és aquella sensació de Festa Major que t'envaeix. I encara que el temps passi, la memòria no perdona. I quan passeges entre les parades i atraccions t'adones que enflaires la mateixa aroma que hi havia aquelles tardes al Gusano Loco. Amb el pare. Tot tan a prop i tan lluny alhora.

carboli@horanova.es

Autor: Revista de Premsa
Revista de Premsa

https://gironanoticies.com/noticia/2136-records-de-fires-records-vitals.htm